

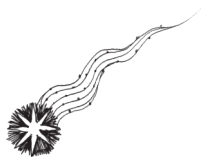
I

POVEȘTI DE DEMULT

Și am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. Și a prins pe balaur, șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pe mii de ani. Și l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârși miile de ani.

– Apocalipsa 20. 1-3¹

¹ *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015 (n. red.).

I RĂSĂRIT

STRĂINUL IEȘI DIN MARE CA O NĂLUCĂ A APEI, DESCULT ȘI PURTÂND CICATRICILE călătoriei sale. Mergea ca un om beat prin pâcla ce se prinsese precum o pânză de păianjen de Seiiki.

Poveștile de demult spuneau că nălucile apei erau blestamate să trăiască în tăcere. Că limbile li se scofălciseră, deopotrivă cu pielea, și că nimic nu le mai acoperea oasele în afară de alge. Că pândeau prin umbre, așteptând să-i târască pe cei necugetați spre miezul Hăului.

Tané nu se temuse de acele povești nici când era mică. În clipa aceea, pumnalul îi lucea în față, curbat ca un zâmbet, iar ea-și aținti privirea asupra siluetei din noapte.

Când o strigă, ea tresări.

Norii sloboziră lumina lunii pe care-o ascunseseră. Destul ca ea să-l vadă așa cum era. Și el s-o vadă pe ea.

Nu era o nălucă. Era un străin. Ea îl văzuse, deci nu mai putea să și-l scoată din minte.

Era ars de soare, cu părul ca paiul și cu o barbă din care picura apă. Pesemne contrabandiștii îl lăseseră în apă și-i spusese să înoate cât mai rămăsese până la mal. Era limpede că el nu știa o iotă din limba ei, dar ea înțelegea destul cât să priceapă că el îi cerea ajutorul. Că voia să-l vadă pe Despotul din Seiiki.

Inima-i bubuia ca un tunet. Nu îndrăzni să vorbească, pentru că dacă ar fi arătat că știe limba lui, ar fi făurit o legătură între ei și s-ar fi trădat pe sine însăși. Ar fi trădat faptul că, așa cum ea era acum martoră a fărădelegii lui, și el era martorul fărădelegii ei.

Ar fi trebuit să fie în izolare. Închisă în siguranță în spatele zidurilor Casei de Miazăzi, gata să se ridice, curățită, pentru cea mai însemnată zi a vieții ei. Acum, era pângărită, mânjită fără sorți de scăpare. Și totul doar pentru că își

dorise să se scufunde încă o dată în mare înainte de Ziua Alegerii. Umblau zvonuri cum că marele Kwiriki avea să fie îngăduitor cu cei care aveau curajul să se strecoare afară și să înfrunte valurile pe durata izolării. În schimb, el trimisese acest coșmar.

Avusese parte de noroc toată viața.

Aceasta era pedeapsa ei.

Îl ținu pe străin la distanță cu pumnalul. Trezindu-se față în față cu moartea, el începu să tremure.

În mintea ei luă naștere un vârtej de posibilități, fiecare fiind mai cumplită decât cea dinaintea ei. Dacă-l dădea pe acest străin pe mâna autorităților, ar fi trebuit să dea în vileag faptul că încălcase perioada de izolare.

Ziua Alegerii ar fi putut să nu mai aibă loc. Onorabilul Guvernator al Capului Hisan – această provincie din Seiiki – nu avea să îngăduie niciodată ca zeii să pătrundă într-un loc ce-ar fi putut fi spurcat de boala roșie. Ar fi putut trece chiar și câteva săptămâni până ce orașul să fie proclamat sigur, iar până atunci s-ar fi putut hotărî că sosirea străinului fusese de rău augur și că următoarea generație de ucenici, nu a ei, trebuia să primească șansa de a deveni călăreți. Pe ea ar fi costat-o totul.

Nu putea să-l dea pe mâna lor. Nici nu putea să-l părăsească. Dacă avea într-adevăr boala roșie, ar fi pus în primejdie toată insula dacă l-ar fi lăsat să hălăduiască de capul lui.

Avea o singură alegere.

Îi înfășură o fâșie de cârpă în jurul feței, ca să-l împiedice să răsuflă boala. Îi tremurau mâinile. Când termină, îl conduse de pe nisipul negru al plajei spre oraș, stând cât de aproape de el îndrăznește și ținându-și pumnalul lipit de spinarea lui.

Capul Hisan era un port ce nu dormea niciodată. Îl conduse pe străin prin piețele de noapte, pe lângă altare cioplite din lemn adus de valuri, sub șirurile de felinare albastre și albe care fuseseră agățate pentru Ziua Alegerii. Prizonierul ei privea fix toate acestea, fără să scoată un cuvânt. Întunericul îi ascundea trăsăturile, dar ea îl lovi ușor cu latul pumnalului în cap, silindu-l să-l lase în jos. În tot acest timp, îl ținea cât de departe putea de ceilalți.

Avea o idee despre cum să-l izoleze.

O insulă artificială era lipită de partea de mieznoapte a capului. Se numea Orisima și reprezenta o oarecare curiozitate pentru localnici. Avanzpostul pentru comerț fusese construit cu scopul de a găzdui o mână de negustori și cărturari din Statul Liber al Mentendonului. Alături de lacustrini, aflați de cealaltă parte a capului, doar mentezilor li se îngăduise să continue să facă negoț în Seiiki după ce insula fusese închisă.

Orisima.

Acolo avea să-l ducă pe străin.

Podul luminat de torțe care ducea spre avanpostul de comerț era păzit de santinele înarmate. Puțini seiikinezi aveau voie să intre, iar ea nu se număra printre ei. Singura cale de a trece de gard rămânea poarta de intrare, care se deschidea o dată pe an ca să primească bunuri de pe navele menteze.

Tané îl conduse pe străin spre canal. Nu putea să-l introducă ea pe furiș pe Orisima, dar cunoștea o femeie care putea. Cineva care știa exact unde să-l ascundă în centrul pentru negoț.

Trecuse multă vreme de când Niclays Roos primise un oaspete.

Își turna puțin vin — bruma care-i era îngăduită —, când auzi un ciocănit la ușă. Vinul era una dintre puținele plăceri care-i mai rămăseseră, și se pierduse cu totul în inhalarea aromei lui, în savurarea clipei dinainte de prima degustare.

Și-l întrerupea cineva. Bineînțeles! Cu un oftat, se ridică greoi din scaun, bombănind când simți zvâcnirea bruscă a gleznei. Numai guta-i mai trebuia.

Un alt ciocănit.

— Of, dar mai *taci* odată! bodogăni el.

Ploaia bătea în acoperiș în timp ce el pipăia după baston. „Ploaia prunelor”, cum îi spuneau seiikinezii în această perioadă a anului, când aerul era apăsător, iar norii și fructele încărcau copacii. Călcă șchiopătând pe preșuri, înjurând în barbă, și crăpă ușa nici doi centimetri.

În întunericul de-afară stătea o femeie. Părul negru îi cădea până la mijloc și purta o mantie cu flori de sare. N-ar fi avut cum să fie atât de udă numai de la ploaie.

— Bună seara, prealuminate doctor Roos!

Niclays ridică din sprâncene.

— Nu-mi place deloc să primesc oaspeți la ora asta! La nicio oră.

Ar fi trebuit să facă o plecăciune, dar nu avea niciun motiv s-o impresioneze pe această străină.

— De unde-mi cunoști numele?

— Mi-a fost spus.

Nu urmă nicio altă lămurire.

— Am cu mine un compatriot de-ai dumitale. Va rămâne cu dumneata peste noapte și voi veni să-l iau mâine, la apusul soarelui.

— Un compatriot de-ai mei.

Musafira lui întoarse ușor capul. O siluetă se îndepărtă de un copac.

— Contrabandiștii l-au adus în Seiiki.

Femeia aruncă o privire în urmă.

— Îl voi duce la onorabilul Guvernator, mâine.

Când silueta ajunsese în lumina de la casă, Niclays îngheță.

Un bărbat cu părul auriu, la fel de learcă precum femeia, stătea în pragul lui. Un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată pe Orisima.

În avanpostul pentru negoț locuiau douăzeci de oameni. Cunoștea numele și chipurile tuturor. Și, în acest sezon, nicio navă menteză nu urma să vină cu nou-sosiți decât mai târziu.

Cumva, cei doi intraseră nevăzuți de nimeni.

— Nu!

Niclays o fixa cu privirea.

— Sfinte, femeie, mă implici într-un act de contrabandă?

Dădu să închidă ușa.

— *Nu* pot să ascund un intrus! Dac-ar afla cineva...

— O noapte, șopti femeia.

— C-o fi o noapte, c-o fi un an, oricum o să ne fie retezate capetele de pe umeri. O seară bună!

În timp ce dădea să închidă ușa, femeia înfipse cotul în crăpătură.

— Dacă faci asta, îi spuse ea lui Niclays, aflată atât de aproape de el, încât îi simțea răsuflarea, vei fi răsplătit cu argint. Cât argint poți duce.

Niclays Roos șovăi.

Argintul era ispititor. Jucase la beție mai multe partide de cărți decât ar fi trebuit cu santinelele și le datora mai mult decât ar fi putut strânge într-o viață de om. Deocamdată, reușise să le potolească amenințările cu făgăduința bijuteriilor din următorul transport mentez, dar știa bine că în clipa în care acesta avea să sosească, nu avea să fie nici măcar o amărăță de bijuterie la bord. Nu pentru unul ca el.

Omul care fusese în tinerețe îl îndemna să accepte propunerea, fie și numai de dragul aventurii. Înainte ca omul mai în vârstă, mai înțelept, să se poată băga, femeia dădu înapoi din fața ușii lui.

— Mă voi întoarce mâine-seară. Să ai grijă să nu fie văzut!

— Stai! șuieră după ea, furios. Cine ești?

Deja dispăruse. Aruncând o privire cu coada ochiului pe stradă și mârâind de frustrare, Niclays îl târî pe bărbatul speriat în casă.

Era o nebunie. Dacă prindeau vecinii lui de veste că adăpostea un intrus, avea să fie târât în fața unui Despot foarte furios, care nu era cunoscut pentru milostenia lui.

Și totuși, exact asta făcea.

Încuie ușa. În ciuda căldurii, nou-venitul tremura pe preșuri. Avea pielea măsline, cu obraji arși și cu ochii roșii din pricina sării. Fie și numai pentru a se liniști, Niclays găsi o pătură pe care-o adusese din Mentendon și i-o dădu omului, care o luă fără să zică nimic. Avea de ce să pară speriat.

— De unde-ai venit? întrebă Niclays, scurt.

— Îmi pare rău! spuse oaspetele lui, cu un glas răgușit. Nu vă înțeleg. Vorbiți seriikineză?

Inyshiană. Era o limbă pe care nu o mai auzise de ceva vreme.

— Asta, răspuse Niclays în limba aceea, nu a fost seikineză. A fost menteză. Credeam că și tu ești mentez.

— Nu, domnule. Eu sunt din Ascalon, veni răspunsul sfios. Pot să vă întreb care e numele dumneavoastră, pentru că dumneavoastră trebuie să vă mulțumesc că m-ați adăpostit?

Inyshian sadea. Politețea înainte de toate.

— Roos, răspuse Niclays, mușcând cuvântul. Niclays Roos. Maestru chirurg. Persoana a cărei viață o pui în pericol cu prezența ta.

Bărbatul îl fixă cu privirea.

— Doctore...

Înghiți în sec.

— Doctore Niclays Roos?

— Felicitări, băiete! Apa de mare nu ți-a vătămat urechile!

Oaspetele lui expiră aerul cutremurându-se.

— Doctore Roos, reluă bărbatul, asta e providența divină! Faptul că însăși Cavalerița Tovărășiei m-a adus la *dumneavoastră*, dintre toți...

— La mine.

Niclays se încruntă.

— Ne-am mai întâlnit?

Se chinui să-și aducă aminte de anul petrecut în Inys, dar era sigur că nu dăduse niciodată cu ochii de acest individ. Bineînțeles, asta dacă nu cumva fusese beat la vremea respectivă. Fusese adesea beat în Inys.

— Nu, domnule, însă un prieten mi-a spus numele dumneavoastră.

Bărbatul se șterse cu mâneca pe față.

— Eram sigur c-o să pier pe mare, dar văzându-vă pe dumneavoastră, am revenit la viață. Slavă Sfântului!

— N-are Sfântul ăla al tău nicio putere aici, bombăni Niclays. Acum, zi, sub ce nume ești cunoscut?

— Sulyard. Conașul Triam Sulyard, domnule, la dispoziția dumneavoastră! Am fost paj în casa Majestății Sale, Sabran Berethnet, regina Inysului.

Niclays scrâșni din dinți. Numele-i făcu stomacul să clocotească de furie.

— Paj, făcu el, așezându-se. S-a săturat Sabran și de tine, cum se satură de toți supușii ei?

Sulyard se burzului.

— Dacă-mi insultați regina, o să...

— Ce-o să faci?

Niclays îl privi peste marginile ochelarilor.

— Poate-ar trebui să-ți spun Triam Sulă-bleagă. Tu ai habar ce le fac cei de-aici intrușilor? Sabran te-a trimis să ai parte de-o moarte deosebit de chinuitoare?

— Majestatea Sa nu știe că sunt aici.

Interesant!

Niclays îi turnă o cupă cu vin.

— Ia de-aici! spuse el, cu ciudă. Pe tot să-l bei!

Sulyard îl dădu peste cap.

— Și-acum, conașule Sulyard, e important, continuă Niclays. Câți te-au văzut?

— M-au silit să înot până la țärm. Mai întâi, am ajuns la un golf. Nisipul era negru, răspunse Sulyard tremurând. M-a găsit o femeie și m-a condus în orașul ăsta, amenințându-mă cu cuțitul. M-a lăsat singur într-un grajd... Apoi, a venit altă femeie, care mi-a spus să o urmez. M-a dus la mare și am înotat amândoi până când am ajuns la un dîg. În capătul dîgului se afla o poartă.

— Și era deschisă?

— Da.

Pesemne că femeia cunoștea santinelele. Le rugase să lase poarta debarcaderului deschisă.

Sulyard se frecă la ochi. Timpul petrecut pe mare îl făcea să pară mai în vârstă, dar Niclays vedea că e tânăr, poate nici măcar de douăzeci de ani.

— Doctore Roos, am venit aici cu o misiune cât se poate de importantă. Trebuie neapărat să vorbesc cu...

— Te rog să te oprești aici, conașule Sulyard! îl întrerupse Niclays. Nu mă privește câtuși de puțin de ce te afli aici.

— Dar...

— Orice-ai venit să faci aici, ai venit să faci fără permisiunea oricărei autorități, ceea ce înseamnă că e o nebulie curată. Dacă te găsește Ofițerul-Șef și te târăsc gărzile să te interogheze, vreau să pot spune cu toată sinceritatea că nu am nici cea mai mică idee de ce-ai apărut în miez de noapte în pragul meu, crezând c-o să fii bine-venit în Seiiki.

Sulyard clipi.

— Ofițerul-Șef?

— Oficialul seiikinez care conduce depozitul ăsta plutitor de fiare vechi, deși pare că se crede vreun soi de zeu ceva mai mic, mai degrabă. Măcar știi ce-i locul ăsta?

— Orisima, ultimul centru de negoț apusean din Răsărit. Existența lui mi-a dat speranța că Despotul ar putea să mă primească.

— Te asigur, spuse Niclays, că Pitosu Nadama sub nicio formă n-o să primească un intrus la curtea lui. Ce-o să faci *sigur* e c-o să te execute.

Sulyard nu mai zise nimic.

Niclays se gândi, preț de câteva clipe, să-i spună băiatului că salvatoarea lui avea de gând să se întoarcă după el a doua zi, poate să atragă atenția autorităților în legătură cu prezența lui. Se hotărî să nu o facă. Sulyard s-ar fi putut speria și ar fi putut încerca să fugă, și nu avea unde să fugă.

A doua zi. Avea să plece a doua zi.

Chiar în clipa aceea, Niclays auzi glasuri afară. Pașii bocăneau pe treptele de lemn ale celorlalte locuințe. Simți un fior în stomac.

— Ascunde-te! îl îndemnă el, și-și apucă bastonul.

Sulyard se ascunde după un paravan pliant. Niclays deschise ușa cu mâini tremurânde.

Cu secole în urmă, primul Despot din Seiiki semnase Marele Edict și închisese insula pentru toți în afară de lacustrini și de mentezi, pentru a-i apăra pe locuitori de ciuma draconică. Chiar și după ce ciuma se potolise, separarea rămăsese. Orice străin care venea fără permisiune era trimis la moarte. La fel ca oricine îl ajuta.

Pe stradă, nici urmă de santinele, dar câțiva dintre vecinii lui se adunaseră acolo. Niclays li se alătură.

— Pentru numele lui Galian, ce se întâmplă aici? îl întrebă el pe bucătar, care se holba la un punct de deasupra capului lui, cu gura destul de larg deschisă ca să poată prinde fluturi cu ea. Te-aș sfătui să nu mai folosești pe viitor mutra asta, Harolt. S-ar putea să zică lumea că ești sărac cu duhul.

— Uite, Roos, răsuflă bucătarul. Uite!

— Sper să fie...

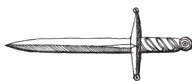
Se întrerupse brusc când îl văzu.

Un cap enorm stătea impunător deasupra gardului insulei Orisima. Era al unei făpturi născute din giuvaier și mare.

Din solzi îi ieșeau nori – solzi din piatra-lunii, atât de sclipitori, încât păreau a luci pe dinăuntru. Fiecare ochi îi era ca o stea arzândă, și fiecare corn îi era ca din argint viu, lucind în lumina palidă a lunii. Creatura pluti cu grația unei panglici peste pod și se ridică la ceruri, ușoară și tăcută ca un zmeu de hârtie.

Un dragon. Chiar în timp ce acesta se ridica deasupra Capului Hisan, alții se înălțau din apă, lăsând în urma lor o ceață rece. Niclays își lipi mâna de piept, ca să-și potolească inima ce bubuia precum o tobă.

— Ce-o fi, murmură el, cu *ei* aici?

2

APUS

ERA MASCAT, DESIGUR. MEREU ERAU MASCAȚI. NUMAI UN NEGHIOB AR FI IN-
trat fără permisiune în Turnul Reginei, și dacă ajunsese să intre în Iatac,
atunci acest asasin numai prost nu era.

În Dormitorul Mare de dedesubt, Sabran dormea dusă. Cu părul dezlegat
și cu genele negre lipite de față, regina Inysului era o întruchipare a odihnei. În
noaptea aceasta, lângă ea dormea Roslain Crest.

Niciuna dintre ele n-avea habar de umbra pusă pe măcel care se apropia din
ce în ce mai mult cu fiecare clipă scursă.

Când Sabran se retrăgea, cheia celui mai intim spațiu al ei rămânea în posesia
uneia dintre Doamnele din Dormitor. Katryen Withy o avea în clipa asta, iar ea
se plimba prin Galeria Coarnelor. Apartamentele regale erau păzite de Cavalerii
Corpului, dar ușa Dormitorului Mare nu era mereu urmărită. La urma urmei,
exista o singură cheie.

Nu exista riscul să pătrundă cineva acolo.

În Iatac – ultima redută între patul regal și lumea de afară –, asasinul privi
în urmă. Sir Gules Heath se întorsese la postul de-afară, neavând habar de pri-
mejdia care se strecurase înăuntru cât timp el se aflase în altă parte. Neavând
habar de Ead, ascunsă printre căpriori, care-l privea pe asasin atingând ușa ce
avea să-l ducă la regină. În tăcere, străinul scoase o cheie dintre faldurile mantiei
și o strecură în lacăt.

Cheia se răsuci.

Vreme îndelungată, rămase nemișcat, așteptându-și șansa.

Acesta era mai atent decât ceilalți. Când pe Heath îl apucă o criză de tuse,
intrusul crăpă ușa Dormitorului Mare. Cu cealaltă mână, scoase un cuțit din teacă.
Același soi de cuțit folosit de toți ceilalți.

Când se mișcă, la fel făcu și Ead, care-și dădu drumul, neauzită, de pe grinda de deasupra lui.

Picioarele ei goale aterizară ușor pe podeaua din marmură. În timp ce asasinul intra în Dormitorul Mare, cu pumnalul ridicat, îi astupă gura și-i înfipse pumnalul între coaste.

Asasinul zvâcni. Ead se ținu tare, având grijă să nu lase niciun strop de sânge să-i murdărească veșmintele. Când trupul înțepeni, ea îl lăsă jos pe podea și-i ridică viziera cu margini de mătase, aceeași cu cea pe care-o purtaseră toți ceilalți.

Chipul de sub ea era mult prea tânăr, încă nici nu depășise copilăria. Niște ochi precum apa unui heleșteu priveau fix spre tavan.

Nu era cineva pe care să-l recunoască. Ead îl sărută pe frunte și-l lăsă pe podeaua din marmură.

Aproape în clipa în care se întoarse în umbre, auzi un strigăt de ajutor.

Zorii o găsiră pe domeniul palatului. Își ținea părul prins într-o plasă cu fir de aur, bătută cu smaralde.

În fiecare dimineață, avea aceeași rutină. Dacă era previzibilă, era în siguranță. Mai întâi, se duse la Stăpânul Misivelor, care-i confirmă că nu avea nicio scrisoare pentru ea. Apoi, merse pe jos până la porți și privi spre orașul Ascalon, închihuindu-și că într-o bună zi avea să treacă de ele și să meargă mai departe, până ce ajungea într-un port sau la o navă care avea s-o ducă acasă, în Lasia. Uneori, vedea cu coada ochiului pe cineva care i se părea cunoscut acolo și se salutau dând scurt din cap. În cele din urmă, mergea în Sala Banchetelor să ia micul dejun cu Margret, după care, la ora opt, îi începeau îndatoririle.

Prima pe ziua de azi era aceea de a da de urmele Spălătoresei Regale. Ead o găsi curând pe femeie într-o cameră cu perdele din iederă agățatoare. Un grăjdar părea a-i număra pistruii de pe linia gâtului cu limba.

— Bună dimineața vouă, amândurora! spuse Ead.

Cei doi se despărțiră repede, cu gurile căscate. Cu o privire zăpăcită, grăjdarul o zbughi la fel de repede ca unul dintre caii lui.

— Domniță Duryan!

Spălătoreasa își netezi fustele și făcu o plecăciune scurtă, roșind până la rădăcina părului.

— Vă rog să nu spuneți nimănui, domniță, că praful se-alege de mine!

— Nu trebuie să faci plecăciuni. Nu sunt o doamnă.

Ead zâmbi scurt.

— Am crezut de cuviință să-ți aduc aminte că trebuie să stai pe lângă Majestatea Sa în *fiecare* zi. Te-ai lăsat pe tânjală în ultima vreme.

— O, Domniță Duryan, mărturisesc că eram cu mintea în altă parte, dar am fost atât de neliniștită!

Spălătoreasa își frânse mâinile pline de bătăturei.

— Servitorii tot şușotesc, domniță. Se-aude că un wyverlandru¹ ar fi înhățat niște vite de la lacuri acum nici două zile. Un wyverlandru! Nu e înspăimântător că slujitorii Nenumitului se trezesc?

— Păi, tocmai ai spus pricina pentru care trebuie să fii cu băgare de seamă în munca ta. Acei slujitori ai Nenumitului doresc ca Majestatea Sa să dispară, pentru că moartea ei l-ar aduce pe stăpânul lor înapoi în lumea aceasta, spuse Ead. De aceea, rolul tău e *vital*, domniță. Trebuie să-i verifici negreșit așternuturile de otravă în fiecare zi și să i le păstrezi proaspete și curate.

— Da, bineînțeles! Făgăduiesc să fiu mai cu băgare de seamă la îndatoririle mele!

— Nu trebuie să-mi făgăduiești mie. Trebuie să-i făgăduiești Sfântului.

Ead înclină capul spre Sanctuar.

— Mergi la el acum! Poate reușești să ceri iertare și pentru... scăparea ta. Du-te cu iubitul tău și roagă-te pentru îndurare. Hai, du-te degrabă!

În timp ce spălătoreasa se grăbea să plece, Ead își înăbuși un zâmbet. Era aproape prea ușor să-i faci pe inyshieni să se fâstâcească.

Zâmbetul îi pieri curând. Un wyvern *chiar* îndrăznise să fure vite de la oameni. Deși fâpturile draconice dădeau semne că se trezesc din somnul lor îndelungat de ani întregi, se lăseseră rar văzute – dar în ultimele câteva luni fuseseră văzute de mai multe ori. Era semn rău că ajunseseră să vâneze în locuri cu așezăminte.

Rămânând în umbră, Ead o luă pe drumul lung spre apartamentele regale. Trecu pe lângă Biblioteca Regală, ocoli unul dintre păunii albi care cutreierau domeniile și intră în chilii.

Palatul Ascalon – o clădire înaltă, impunătoare, din calcar deschis la culoare – era cea mai mare și mai veche dintre locuințele Casei Berethnet, conducătoare a reginatului Inys. Stricăciunile care se abătuseră asupra ei pe vremea Marii Năpaste, când Armia Draconică își pornise războiul de un an împotriva neamului omenesc, fuseseră de mult timp reparate. Fiecare fereastră avea un vitraliu în toate culorile curcubeului. Domeniile lui adăposteau un Sanctuar al Virtuților, grădini cu pajiști umbroase și imensa Bibliotecă Regală, cu turnul ei cu ceas cu fațada din marmură. Era singurul loc unde Sabran ținea sfat vara.

În mijlocul curții se înălța un măr. Ead se opri văzându-l, simțind o durere în piept.

Trecuseră cinci zile de când Loth dispăruse de la palat în crucea nopții, alături de lordul Kitston Glade. Nimeni nu știa unde se duseră sau de ce plecaseră de la curte fără permisiune. Sabran își purta neliniștea ca pe o mantie, însă Ead o păstra pe-a ei tăcută și aproape.

Își aduse aminte de mirosul fumului de lemne de la prima ei Sărbătoare a Tovărășiei, unde făcuse pentru prima oară cunoștință cu lordul Arteloth Beck. În

¹ În heraldica medievală, un wyvern era un tip de dragon înaripat cu două picioare (n. tr.).

fiecare toamnă, curtenii se adunau laolaltă pentru a face schimb de cadouri și a se bucura de unitatea lor întru Întinderea Virtuților. Era prima oară când se văzuseră în carne și oase, dar Loth îi spusese, mai târziu, că era curios în privința noii domnișoare de onoare. Auzise șușotindu-se despre o tânără de optsprezece ani de la miazăzi, nici nobilă, nici țărăncă, proaspăt convertită la Virtuțile Cavalerilor. Mulți curteni îl văzuseră pe ambasadorul neamului Erysr prezentând-o reginei.

„Nu aduc nici giuvaiere, nici aur pentru a sărbători Anul Nou, Majestate. În schimb, vă aduc o domniță pentru Casa de Sus a Majestății Voastre”, spusese Chassar. „Loialitatea este cel mai mare dar.”

Regina nu avea pe-atunci decât douăzeci de ani. O domniță care s-o slujească și care să nu fie de viță nobilă era un dar neobișnuit, însă eticheta o obliga să-l accepte.

Se numea Sărbătoarea Tovărășiei, dar tovărășia avea o limită. Nimeni nu se apropiase s-o invite pe Ead la un dans în noaptea aceea – nimeni în afară de Loth. Lat în umeri, cu un cap mai înalt decât ea, cu pielea foarte neagră și o inflexiune plăcută din Miazănoapte în glas. Toți cei de la curte îi știau numele. Moștenitorul de la Goldenbirch – locul de baștină al Sfântului – și prieten apropiat al reginei Sabran.

„Domniță Duryan”, spusese el, făcând o plecăciune, „dacă mi-ați acorda onoarea unui dans, ca să scap de discuția destul de plicticoasă cu cancelarul trezoreriei, v-aș fi îndatorat. În schimb, voi aduce o carafă cu cel mai bun vin, și jumătate va fi al dumneavoastră. Ce-ați spune?”

Avea nevoie de un prieten. Și de o băutură mai tare. Așa că, deși el era lordul Arteloth Beck și deși el era un străin pentru ea, dansaseră trei pavane și petrecuseră restul serii lângă măr, bând și vorbind la lumina stelelor. Înainte ca Ead să apuce să-și dea seama, între ei se înfiripase o prietenie.

Acum dispăruse, și exista o singură explicație. Loth n-ar fi plecat niciodată de la curte de bunăvoie – cel puțin nu fără să-i spună surorii lui sau să-i ceară voie lui Sabran. Singura explicație era aceea că fusese silit.

Atât ea, cât și Margret, încercaseră să-l prevină. Îi spusese că prietenia lui cu Sabran – o prietenie legată în copilărie – avea să-l facă în cele din urmă primejdios pentru pețitorii ei. Îi mai spusese și că acum trebuia să fie mai puțin apropiat de ea, dat fiind că înaintasera în vârstă.

Loth nu asculta niciodată de vorbă bună.

Ead se smulse din visarea cu ochii deschiși. În timp ce pleca din curte, făcu loc unei suite în slujba lui lady Igrain Crest, Ducesa Dreptății. Blazonul ei era brodat pe livrelele lor.

Grădina cu Ceas Solar era scăldată în lumina dimineții. Cărările-i erau mângaiate de razele soarelui, iar trandafirii care mărgineau pajiștile erau de un roșu închis. Grădina era vegheată de statuile celor cinci Mari Regine ale Casei Berethnet, care stăteau pe un soclu deasupra intrării în Turnul de Alabastru aflat

în apropiere. Lui Sabran îi plăcea de obicei să se plimbe în astfel de zile, braț la braț cu una dintre însoțitoarele ei, dar astăzi cărările erau pustii. Reginei n-avea să-i ardă de nicio plimbare când un cadavru fusese găsit atât de aproape de patul ei.

Ead se apropie de Turnul Reginei. Mlădița agățătoare care șerpuia pe pereții lui era încărcată de boboci mov. Urcă mulțimea de trepte dinăuntru și își croi drum spre apartamentele regale.

Doisprezece Cavaleri ai Corpului, înveșmântați în armură verde, placată cu aur, și în mantii verzi de vară, flancau ușile Iatacului. Apărătorile pentru brațe le erau acoperite de modele florale, iar blazonul Casei Berethnet stătea la loc de cinste pe pieptarele lor. Ridică răbrusc privirile în timp ce Ead se apropia.

— Bună dimineața! Le ură ea.

Clipa de precauție trecu, iar ei se dădură la o parte ca să facă loc unei Doamne a Iatacului.

Ead o găsi curând pe lady Kattrien Withy, nepoata Ducelui Tovărășiei. La douăzeci și patru de ani, era cea mai tânără și mai înaltă dintre Doamnele din Dormitor, înzestrată cu o piele maronie, netedă, buze cărnoase și un păr cu bucle foarte crețe, de un roșu atât de închis, încât era aproape negru.

— Domniță Duryan, începu ea.

La fel ca toată lumea din palat, purta veșminte galbene cu verde, de vară.

— Majestatea Sa e încă în pat. Ai găsit-o pe spălătoreasă?

— Da, doamnă.

Ead făcu o plecăciune.

— Se pare că... îndatoririle față de familia ei au distras-o.

— Nicio îndatorire nu e mai presus de îndatoririle față de Coroană.

Kattrien aruncă o privire spre uși.

— A mai pătruns cineva înăuntru. De data aceasta, neisprăvitul a fost mult mai puțin neîndemânatic. Nu doar că a ajuns tocmai până în Dormitorul Mare – avea și o cheie la el.

— Dormitorul Mare!

Ead spera că pare șocată.

— Atunci, cineva din Casa de Sus a trădat-o pe Majestatea Sa.

Kattrien aprobă din cap.

— Credem că a pătruns pe Treptele de Taină. Așa ar fi reușit să se ferească de cei mai mulți dintre Cavalerii Corpului și să ajungă drept în Iatac. Și, având în vedere că Treptele de Taină au fost pecetluite un deceniu... Oftă, apoi adăugă: Portarul-Șef a fost dat afară pentru lene. De-acum înainte, ușa de la Dormitorul Mare nu trebuie *niciodată* scăpată din ochi.

Ead aprobă din cap.

— Ce vreți să facem astăzi?

— Am o sarcină anume pentru tine. Așa cum știi, ambasadorul mentez, Oscarde utt Zeedeur, sosește astăzi. Fiica lui a fost cam neglijentă cu îmbrăcămintea în ultima vreme, spuse Kattryen, ȗguindu-și buzele. Lady Truylde era mereu îngrijită când a venit pentru prima oară la curte, dar acum — păi, avea o *frunză* în păr la orasiuni ieri, iar alaltăieri și-a uitat cingătoarea.

O privi lung pe Ead.

— Se pare că tu știi să te îmbraci într-un chip potrivit funcției tale. Ai grijă ca lady Truylde să fie pregătită!

— Da, doamnă!

— A, Ead, și vezi să nu vorbești de cel care-a pătruns în Iatac. Majestatea Sa nu-și dorește să semene neliniște la curte.

— Bineînțeles!

În timp ce trecea pe lângă gărzi a doua oară, Ead aruncă o privire pătrunzătoare spre chipurile lor inexpresive.

Ea știa de mult timp că există cineva care le îngăduia asasinilor să intre în palat. Iar acum aflase că există cineva care le dăduse o cheie ca să poată ajunge la regina Inysului în timp ce dormea.

Avea de gând să afle cine.

Casa Berethnet, ca mai toate casele regale, avusese parte de ceva morți înainte de vreme. Glorian I băuse dintr-o cupă cu vin otrăvit. Jillian a III-a domnise doar un an, apoi fusese înjunghiată în inimă de unul dintre propriii servitori. Propria mamă a lui Sabran, Rosarian a IV-a, fusese răpusă de o rochie îmbibată în venin de basilisc. Nu știa nimeni cum ajunsese rochia în Garderoba din Iatac, dar se bănuia că erau lucruri necurate la mijloc.

Acum, asasinii se întorseseră după ultima mlădiță a casei Berethnet. Se apropiu tot mai mult de regină cu fiecare încercare de-a-i lua viața. Altul, o femeie, fusese descoperită în timp ce se furișu în Galeria Coarnelor, iar altul strigase cuvinte pline de ură la ușile Turnului Reginei, până când ajunseseră gărzile la el. Nu se descoperise nicio legătură între cei ce se voiau ucigași, dar Ead era sigură că aveau același stăpân. Cineva care cunoștea bine palatul. Cineva care ar fi putut să fure cheia, să facă o copie și să o pună la loc în decurs de o singură zi. Cineva care știa să deschidă Treptele de Taină, care rămăseseră încuiate de la moartea reginei Rosarian.

Dacă Ead ar fi fost una dintre Doamnele din Dormitor, o apropiată de încredere, i-ar fi fost mult mai ușor s-o apere pe Sabran. Aștepta un prilej de a ocupa funcția încă de când sosise în Inys, dar începea să se împace cu gândul că nu avea să se întâmple niciodată. O convertită fără titlu nobiliar nu era un candidat potrivit.

Ead o găsi pe Truylde în Camera Cufărului, unde dormeau domnișoarele de onoare. Douăsprezece paturi stăteau lipite unul de altul. Camerele lor erau mai

spațioase acolo decât în orice alt palat, dar total lipsite de confort pentru fete care se născuseră în familii nobile.

Cele mai tinere domnișoare de onoare se prosteau cu perne, râzând, dar se opriră imediat ce intră Ead. Cea pe care o căuta ea era încă în pat.

Lady Truyde, marchiza de Zeedeur, era o tânără serioasă, cu pielea albă ca laptele și pistruiată, cu ochii negri ca abanosul. Fusese trimisă în Inys la cincisprezece ani, cu doi ani înainte, ca să învețe purtarea de la curte până ce moștenea Ducatul de Zeedeur de la tatăl ei. Era atât de sfioasă, încât o ducea pe Ead cu gândul la o vrabie. Putea fi adesea găsită în Camera de Citit, cocoțată pe scări sau răsfoind cărți cu paginile sfărâmicioase.

— Lady Truyde! spuse Ead, făcând o plecăciune.

— Ce-i? întrebă fata, părând plictisită.

Încă avea un accent extrem de pronunțat.

— Lady Katryen mi-a cerut să vă ajut să vă îmbrăcați, o anunță Ead. Dacă binevoiți.

— Am șaptesprezece ani, domniță Duryan, și mă duce mintea destul cât să știu să mă îmbrac singură.

Celelalte slujnice rămaseră cu gurile căscate.

— Mă tem că lady Katryen este de altă părere! rosti Ead pe un ton egal.

— Lady Katryen greșește.

Și mai multe guri căscate. Ead se întreba dacă mai rămăsese vreun pic de aer în cameră.

— Domnițelor, continuă ea, găsiți o servitoare și cereți să fie umplut ligheanul, rogu-vă!

Plecară toate. Fără plecăciuni. Ead le depășea în rang în casă, dar ele erau născute în familii nobile.

Truyde privi câteva clipe spre vitraliul din față, apoi se ridică. Se așeză pe scaunul din față chiuvetei.

— Mă iertați, domniță Duryan! spuse ea. Sunt cam prost-dispusă astăzi. În ultima vreme, somnul a cam fugit de mine.

Își împreună mâinile în poală.

— Dacă așa dorește lady Katryen, mă puteți ajuta să mă îmbrac.

Chiar părea obosită. Ead se duse să încălzească niște pânză de in lângă foc. Imediat ce o servitoare aduse apă, se așeză lângă Truyde și-i adună bucele bogate în mâini. Erau de un roșu pur, precum roiba. Un astfel de păr era ceva obișnuit în Statul Liber al Mentendonului, aflat dincolo de Strâmtoarea Lebedei, dar neobișnuit în Inys.

Truyde se spală pe față. Ead îi frecă părul cu gralpomadă¹, apoi i-l limpezi și îi pieptănă fiecare buclă încurcată. Cât îi pieptănă ea părul, fata nu zise absolut nimic.

¹ *Creamgrail* (în orig.) (n. tr.).

— Vă simțiți bine, domniță?

— Destul de bine.

Truyde răsuci inelul de pe deget, dezvăluind pata verde de sub el.

— Doar că... mă scot din sărite celelalte slujnice și bârfele lor. Spuneți-mi, domniță Duryan, ați auzit ceva de conașul Triam Sulyard, care i-a fost paj lui Sir Marke Birchen?

Ead îi mângâie părul lui Truyde cu inul încălzit la foc.

— Nu mare lucru, răspuse ea. Doar că a plecat de la curte astă-iarnă fără permisiune și că are datorii la jocurile de noroc. De ce?

— Celelalte fete vorbesc neîncetat de lipsa lui, scornind tot felul de povești nebunești. Nădărduiam să le pot pune capăt.

— Îmi pare rău să vă dezamănesc!

Truyde ridică privirea pe sub genele arămii.

— Ați fost cândva domnișoară de onoare.

— Da.

Ead stoarse pânza de in.

— Patru ani, după ce ambasadorul uq-Ispad m-a adus la curte.

— Apoi, ați fost promovată. Poate că regina Sabran mă va face Doamnă de Iatac într-o bună zi, comentă Truyde. Și-atunci, n-aș mai fi nevoită să dorm într-o cușcă.

— Lumea întreagă-i o cușcă în ochii unei tinere, comentă Ead, punându-i mâna pe umăr. Vă aduc rochia.

Truyde se duse să stea lângă foc și să-și treacă degetele prin păr. Ead o lăsă să se usuce.

În afara camerei, lady Oliva Marchyn, Mama Domnișoarelor, își îndemna protejatele cu vocea ei ca o goarnă. Când o văzu pe Ead, spuse pe un ton rigid:

— Domniță Duryan!

Rosti numele de parcă ar fi fost o boală. Ead se aștepta la așa ceva din partea unora dintre curtezane. La urma urmei, se născuse la Miazănoapte, în afara Întinderii Virtuților, și asta-i făcea pe inyshieni să intre la bănuieli.

— Lady Oliva, răspuse ea calm. M-a trimis lady Kattryen să o ajut pe lady Truyde să se îmbrace. Pot să-i iau rochia?

— Hm. Hai după mine!

Oliva o conduse pe un alt coridor. Un cârlionț de păr cărunt îi scăpase din coafură.

— Mi-aș dori să mănânce și fata asta ceva. O să se usuce pe picioare ca un boboc de floare pe timp de iarnă.

— De când nu mai are poftă de mâncare?

— De la Sărbătoarea Primăverii Timpurii.

Oliva îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Fă-o s-arate bine! Tatăl ei se va mânia dacă va crede că fiica lui nu mănâncă suficient.

— Nu e bolnavă?

— Cunosc semnele bolii, domniță.

Ead zâmbi ușor.

— O fi suferind din dragoste, atunci?

Oliva strânse din buze.

— Este domnișoară de onoare. Și nu voi îngădui bârfe în Camera Cufărului.

— Iertare, milady! A fost o glumă.

— Ești slujnica Majestății Sale, nu bufonul!

Pufnind, Oliva luă rochia de pe dulap și i-o dădu. Ead făcu o plecăciune și se retrase.

O disprețuia din tot sufletul pe femeia asta. Cei patru ani petrecuți ca domnișoară de onoare fuseseră cei mai cumpliți din viața ei. Chiar și după convertirea ei publică la Cele Șase Virtuți, tot îi fusese pusă la îndoială loialitatea față de Casa Berethnet.

Își aducea aminte cum stătea întinsă în patul ei tare din Camera Cufărului, cu dureri de picioare, ascultându-le pe celelalte fete cum chicoteau în legătură cu accentul ei de miazănoapte și cum speculau cu privire la ereziile pe care le practica în Ersyr. Oliva nu spunea nicio vorbă ca să le oprească. În adâncul sufletului, Ead știa că aveau să treacă toate, dar tot se simțea rănită în mândria proprie când era luată în batjocură. Când rămăsese un loc liber în Iatac, Mama Domnișoarelor se bucurase să se descotorosească de ea. Ead schimbase dansul pentru regină cu golițul ligheanelor și făcutul curățeniei prin apartamentele regale. Acum, avea camera ei și era plătită mai bine.

În Camera Cufărului, Truyde se schimbase deja în haine curate. Ead o ajută să-și pună un corset și o jupă de vară, apoi o rochie neagră de mătase cu mâneci bufante și un guler dantelat. O broșă pe care se afla scutul ocrotitoarei ei, Cavalerița Curajului, îi lucea deasupra inimii. Toți copiii Întinderii Virtuților își alegeau cavalerul ocrotitor la împlinirea vârstei de doisprezece ani.

Și Ead purta una. Un spic de grâu, pentru generozitate. O primise pe a ei la convertire.

— Domniță, zise Truyde, celelalte domnișoare de onoare spun că sunteți eretică.

— Eu îmi rostesc orasiunile în sanctuar, răspunse Ead, spre deosebire de o parte dintre domnișoarele de onoare.

Truyde se uită la fața ei.

— Ead Duryan este numele dumneavoastră adevărat? Întrebă ea brusc. Nu-mi sună ersyrian.

Ead luă o buclă de fir de aur.

— Așadar, vorbiți ersyriană, milady?

— Nu, dar am citit niște cărți de istorie a acestei țări.

— Cititul! Primejdioasă îndeletnicire!

Truyde ridică privirea tăioasă spre ea.

— Mă luați în râs.

— Nici pe departe! Există o putere foarte mare în povești.

— Toate poveștile își au originea într-un sămbure de adevăr, zise Truyde.

Devin cunoaștere după ce le înțelegi.

— Atunci, nădăjduiesc că vă veți folosi cunoașterea pentru a face bine!

Ead își trecu degetele prin buclele roșii.

— Dacă tot m-ați întrebat... Nu, nu este numele meu adevărat.

— Mă gândeam eu că nu. *Care* este numele dumneavoastră adevărat?

Ead își dădu la o parte două șuvițe de păr și le legă cu funda.

— Nimeni de-aici nu l-a auzit vreodată.

— Nici măcar Majestatea Sa?

— Nu.

Ead o întoarse pe față cu fața spre ea.

— Mama Domnișoarelor își face griji pentru sănătatea dumneavoastră. Sunteți sigură că vă simțiți bine?

Truyde șovăi. Ead îi puse o mână pe braț, ca o soră.

— Știți un secret de-ale mele. Suntem legate de un jurământ al tăcerii. Ați rămas grea, despre asta-i vorba?

Truyde se îmbățoșă.

— Nu, n-am rămas!

— Atunci, despre ce e vorba?

— Nu vă privește! Am avut stomacul sensibil, asta-i tot, de când...

— De când a plecat conașul Sulyard.

Truyde o privi de parcă ar fi lovit-o.

— A plecat în primăvară, spuse Ead. Lady Oliva spune că ați avut puțină poftă de mâncare de-atunci încoace.

— Faceți prea multe presupuneri, domniță Duryan. Mult prea multe!

Truyde se îndepărtă de ea, pufnind pe nări.

— Eu sunt Truyde utt Zeedeur, din sângele neamului Vatten, marchiză de Zeedeur. Însuși gândul că m-aș coborî într-atât încât să mă împreunez cu un amărât de paj...

Îi întoarse spatele.

— Piei din fața mea, că altfel îi spun lui lady Oliva că răsândânduți minciuni despre o domnișoară de onoare!

Ead zâmbi scurt și se retrase. Se afla de prea multă vreme la curte ca s-o tulbure o copilă.

Oliva o urmări plecând de pe coridor. În timp ce ieșea la lumina soarelui, Ead inspiră mirosul ierbii proaspăt cosite.

Un lucru era limpede. Truyde utt Zeedeur întreținuse în secret raporturi intime cu Triam Sulyard – iar Ead își făcuse un țel din a afla secretele de la curte. Cu voia Maicii, avea să-l afle și pe acesta.